15/11/2023

Ο Ναύαρχος Κοσμάς Χρηστίδης και ο Αντιστράτηγο Λάμπρος Τζούμης στη Σχολή Γονέων – Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κατερίνης

/ Επικαιρότητα

Μια ακόμη εκδήλωση ολοκληρώθηκε με επιτυχία την Δευτέρα 13-11-2023 στη Σχολή Γονέων – Ανοικτό Πανεπιστήμιο Κατερίνης στο Συνεδριακό Κέντρο Κατερίνης με επίσημους καλεσμένους ομιλητές τον Ναύαρχο ε.α. Κοσμά Χρηστίδη και τον Αντιστράτηγο ε.α. Λάμπρο Τζούμη. Το θέμα της εκδήλωσης ήταν: «Ελληνοτουρκικές σχέσεις».

Η εκδήλωση έγινε σε Συνδιοργάνωση με το Ναυτικό Μουσείο Λιτοχώρου και την Opto Hellas Παπανικολάου.

Την έναρξη της εκδήλωσης ξεκίνησε με την εισήγησή του ο κος Τζούμης

προσεγγίζοντας τα θέματα σχετικά «Οι Ελληνοτουρκικές διαφορές εκατό χρόνια από τη **Συνθήκη της Λωζάνης** και οι στόχοι της Τουρκίας»

Μεταξύ άλλων ο Αντιστράτηγος ε.α. Λάμπρος Τζούμης είπε ότι:

- Η Τουρκία επιθυμεί μέτρα συγκυριαρχίας ενώ η Ελλάδα υιοθετεί μέτρα αποφυγής εντάσεων.
- Η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει η Τουρκία είναι η γλώσσα της ισχύος και όχι η διπλωματική.
- Υπάρχουν τρείς τρόποι επίλυσης διακρατικών διαφορών: Η διαιτησία, Η διπλωματία, Ο πόλεμος.
- Η Ελλάδα βρίσκεται στο ακρότατο όριο της περιοχής μεταξύ πολέμου και Ειρήνης.

Η Τουρκία μόλις γιόρτασε 100 χρόνια ύπαρξης ως σύγχρονο κράτος. Δημιουργήθηκε το 1923 με την υπογραφή της συνθήκης της Λωζάννης η ποία διευθέτησε διάφορα ζητήματα που καθορίζουν μέχρι και σήμερα τις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Η πρώτη μεγάλη κρίση το 1974 με την εισβολή της Τουρκίας στην Κύπρο. Από τότε βρεθήκαμε στα πρόθυρα πολέμου με τη γείτονα χώρα όχι λίγες φορές. Οι περίοδοι κρίσεις διαδέχονται τις περιόδους ηρεμίας και αντίστροφα. Από το 2016 όμως και μετά παρατηρούμε κατακόρυφη κλιμάκωση της κρίσης. Χαρακτηριστικό παράδειγμα το 2022 έχουμε 11.500 παραβιάσεις του εθνικού εναέριου χώρου μας με 670 το 2012. Από τον Μάρτιο του 2023 και μετά παρατηρούμε μια πρωτοφανή ηρεμία.

Η Τουρκία θέτει ως προαπαιτούμενα του ελληνοτουρκικού διαλόγου τις αξιώσεις της και προσδοκά την ικανοποίηση τους από την Ελλάδα. Η Τουρκία επιθυμεί μέτρα συγκυριαρχίας ενώ η Ελλάδα υιοθετεί μέτρα αποφυγής εντάσεων.

Τα 20 χρόνια διακυβέρνησης Ερντογάν, με το αρχηγοκεντρικό καθεστώς που επέβαλε, ανέδειξαν την Τουρκία μια ισχυρή αυταρχική αν και αμφιταλαντευόμενη περιφερειακή δύναμη και εκκολαπτόμενη πυρηνική με αυξανόμενη παγκόσμια επιρροή παρά τις πολλαπλές εσωτερικές της παθογένειές και ελλείματα. Καλλιεργούνται ψευδαισθήσεις σε παγκόσμιο επίπεδο που η Ελλάδα οφείλει να απορρίψει:

– Στον 21ο αιώνα δεν γίνονται πόλεμοι

– Η εθνική ανεξαρτησία και η εδαφική ακεραιότητα της χώρας εξασφαλίζονται από τις ξένες δυνάμεις μέσω των συμμαχικών οργανισμών που αυτή ανήκει.
Η επίκληση του Διεθνούς Δικαίου χωρίς τη συνοδεία ισχύος δεν μπορεί να αποτρέψει μια αναθεωρητική δύναμη. Η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει η Τουρκία είναι η γλώσσα της ισχύος και όχι η διπλωματική. Ο Ερντογάν διακατέχεται από έναν πρωτοφανή μεγαλοϊδεατισμό και έχει θέσει ως χρονολογίες ορόσημα στην επίτευξή αυτού το 2023 (100 χρόνια από την ίδρυση του κράτους) το 2053 (600 χρόνια από την Άλωση της Κωνσταντινούπολης) το 2071 (1000 χρόνια από την ήττα του Ρωμανού Διογένη στη μάχη του Ματζικερτ που ουσιαστικά αποτελεί την αρχή της κατάρρευσης της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας). Επιθυμεί διακαώς την αντικατάσταση του Κεμάλ στο τούρκικο υποσυνείδητο από τον ίδιο.

Ενστερνίζεται πλήρως τη θεωρία Νταβούτογλου το 2031 η Τουρκία θα αριθμεί 150 εκατομμύρια κατοίκους περίπου και χρειάζεται ζωτικό χώρο και όχι

απαραίτητα χερσαίο αλλά και θαλάσσιο (Δόγμα Γαλάζια πατρίδα).

Για να το πραγματοποιήσει αυξάνει ραγδαία τα εγχώρια εξοπλιστικά προγράμματα (από το 66 το 2002 σε 638 το 2022). Το εξοπλιστικό πρόγραμμα της Ελλάδας στο τέλος της δεκαετίας με την ολοκλήρωση του δημιουργεί μια ανισορροπία ισχύος υπέρ μας. Η διαφορά που υπάρχει ανάμεσα στις δύο χώρες επικεντρώνεται κυρίως στην οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας που από την πλευρά της Ελλάδας είναι και το μοναδικό θέμα συζήτησης καθώς αποτελεί κυριαρχικό δικαίωμα της Ελλάδας για την εκμετάλλευση εδάφους και υπεδάφους. Με τη συνθήκη του 1982 ανακηρύχτηκε η ΑΟΖ της Ελλάδας που γεωγραφικά είναι ίδια με την υφαλοκρηπίδα. Το 2011 καθορίστηκαν και τα εξωτερικά όριά της. Νησί- κλειδί για την οριοθέτηση το νησί Στρογγυλή.

Η **Τουρκία** από 1964 ερίζει για το Καστελόριζο. Αγνοεί τη Ρόδο, Κάρπαθο, Κρήτη και Καστελόριζο στην οριοθέτηση της υφαλοκρηπίδας και τα διεκδικεί μέσω των κατεχόμενων στη Κύπρο. Θέλει να θέσει το Καστελόριζο στο καθεστώς αποκομμένων διαμφισβητούμενων νησιών και να το διεκδικήσει. Αλλά το Καστελόριζο δεν είναι απομονωμένο αφού αποτελεί συνέχεια των Δωδεκανήσων και είναι κατοικημένο από αιώνες με ελληνικό πληθυσμό.

Το **θέμα των χωρικών υδάτων:** η Ελλάδα ασκεί πλήρη κυριαρχία (το 1993 στα 3 ναυτικά μίλια-το 1936 στα 6 ναυτικά μίλια και δικαίωμα επέκτασης στα 12 μίλια)

Από το 1995 η επέκταση στα 12 ναυτικά μίλια αποτελεί αιτία πολέμου από την πλευρά της Τουρκίας. Ο εθνικός εναέριος χώρος της Ελλάδας εκτείνεται στα 10 μίλια γεγονός που αποτελεί παγκόσμια πρωτοτυπία. Τα δύο μεγέθη (χωρικά ύδατα και εναέριος χώρος) πρέπει να είναι ταυτόσημα. Δε γίνεται η επέκταση λόγω φοβικού συνδρόμου της Ελλάδας. Σ αυτή τη διαφορά 4 μιλίων γίνονται οι παραβιάσεις. Αλλά η Τουρκία πραγματοποιεί και υπερπτήσεις πάνω από ελληνικά νησιά που τα κατατάσσει στις γκρίζες ζώνες δηλαδή σε ένα καθεστώς ακαθόριστης κυριότητας.
Το **Κυπριακό** ζήτημα εξαιτίας της τούρκικης αδιαλλαξίας και της διεθνούς ανεκτικότητας δεν επιλύεται εδώ και σχεδόν 50 χρόνια. Τελευταία ανακύπτει και το θέμα της Δυτικής Θράκης με την μεγάλη γεωστρατηγική σημασία που έχει για την Ελλάδα.

Το Τουρκικό προξενείο που υπάρχει εκεί λειτουργεί ως παράλληλο κράτος εγείροντας την αξίωση της Τουρκίας να έχει τη δυνατότητα επέμβασης σε μέρη που ζουν μουσουλμάνοι όπως στην Κύπρο.

Υπάρχουν τρείς τρόποι επίλυσης διακρατικών διαφορών:

- Η διαιτησία
- Η διπλωματία
- Ο πόλεμος

Με την απειλή του πολέμου η Τουρκία εφαρμόζει μια στρατηγική εξαναγκασμού για να εξωθήσει την Ελλάδα σε έναν επώδυνο συμβιβασμό. Αυτή είναι η επιδίωξη της γιατί ούτε η ίδια επιθυμεί πόλεμο. Η απάντηση της Ελλάδας σε όλες αυτές τις προκλήσεις αποτελείται από δύο συνιστώσες:

- Προβολή των δυνατοτήτων των Ενόπλων Δυνάμεων της χώρας μας
- Πρόθεση του επίσημου κράτους να χρησιμοποιήσει τις Ένοπλες Δυνάμεις. Το μήνυμα στη γείτονα χώρα πρέπει να είναι αυστηρό και αποτρεπτικό (αν επιχειρήσεις, δεν θα διστάσω)

Οφείλουμε να καλλιεργήσουμε μια κουλτούρα εθνικής ασφάλειας.
Μία είναι η ΛΥΣΗ: Ισχυρή ΑΠΟΤΡΟΠΗ!

Ναύαρχος ε.α. Κοσμάς Χρηστίδης: «Η Ελληνική-Τουρκική πολιτική από 1974 μέχρι σήμερα – Αξία της ΑΟΖ»

Στη συνέχεια της εκδήλωσης το λόγο πήρε ο κος Χρηστίδης προσεγγίζοντας με την σειρά του το θέμα: «Η Ελληνική-Τουρκική πολιτική από 1974 μέχρι σήμερα – Αξία της ΑΟΖ».

Μεταξύ άλλων ο Ναύαρχος ε.α. Κοσμάς Χρηστίδης είπε ότι:

- Όσο η υποχωρητικότητα θα αμείβεται με συμμαχικούς επαίνους, οι ψευδαισθήσεις θα αβγατίζουν και η παράλυση θα γίνεται ακόμα ηδονικότερη.
- Το σημερινό δίλημμα είναι αντικειμενικά τρομακτικό και ψυχολογικά αφόρητο για την Ελλάδα: Ειρήνη σημαίνει Υποχώρηση και Πόλεμος σημαίνει Συντριβή.
- Σήμερα, η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας αυτοπαγιδεύεται από τις φοβίες των ηγετών της.

Μετά την τουρκική εισβολή στην Κύπρο το 1974, η σταθερή κλιμάκωση της τουρκικής πίεσης στο Αιγαίο, δημιουργούσε ένα νέο πρόβλημα ασφάλειας για την Ελλάδα. Οι Κυβερνήσεις αναδιοργάνωσαν την άμυνα της χώρας, ανανεώσαν το στρατιωτικό υλικό, ίδρυσαν πολεμικές βιομηχανίες με αρρωστημένη βιομηχανική κουλτούρα. Θεωρητικά, αποκατέστησαν την ισορροπία στρατιωτικών δυνάμεων στο Αιγαίο.

Τα βασικά επεισόδια της περιόδου αυτής είναι πολλά και πυκνά και εμφανίζονται σχεδόν ανά δεκαετία. Επιγραμματικά:

- 1974, Η Αποχώρηση, από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ σχεδόν ταυτόχρονα με την Μεταπολίτευση. Η χώρα επέστρεψε στο ΝΑΤΟ, χωρίς ποτέ να βρεί το Status Quo Ante, δηλαδή τα δεδομένα του 1974 σε θέματα που αφορούν στα όρια της επιχειρησιακής ευθύνης, τη δομή διοίκησης και τη δομή δυνάμεων που τα αντιμετωπίζουμε διαρκώς μέχρι και σήμερα.
- 1976 «SISMIK I» παράνομες έρευνες στην ελληνική υφαλοκρηπίδα, που μας οδήγησαν στο Πρωτόκολλο της Βέρνης.
- 1987 Η κρίση με το Πίρι Ρέις που μας οδήγησε στο Νταβός και μετά στις συμφωνίες της Βουλιαγμένης και στο εθνικά ζημιογόνο Μνημόνιο Παπούλια – Γιλμάζ 9
- 1996 Η κρίση των Ιμίων που φαίνεται να ήταν και το σημείο καμπής για την αλλαγή της Ελληνικής στρατηγικής απέναντι στην Τουρκία. Απεδείχθη ότι η Αθήνα δεν διέθετε μια στρατηγική που μπορούσε να διαχειριστεί τέτοιου είδους κρίσεις, χωρίς να τις κλιμακώσει και να οδηγηθεί σε γενικό πόλεμο με την Άγκυρα.

Το ερώτημα είναι: Σήμερα την έχει;

- 1996-1999 Συμφωνία Μαδρίτης και Συμφωνία Ελσίνκι Η Ελλάδα αναγνώρισε ζωτικά συμφέροντα και ενδιαφέροντα κάθε χώρας στο Αιγαίο, τα οποία έχουν μεγάλη σημασία για την ασφάλεια και την εθνική κυριαρχία της, καθώς και Συνοριακές διαφορές και όχι μιας μόνο διαφοράς της οριοθέτησης της ΑΟΖ/ Υφαλοκρηπίδας. Μάλιστα με την αναφορά των «συναφών θεμάτων» είναι προφανές ότι άνοιγε ο δρόμος για την προβολή στο τραπέζι και θεμάτων όπως το εύρος των ελληνικών χωρικών υδάτων ή ακόμη και των «γκρίζων ζωνών».
- 2020 Ελληνοτουρκική Κρίση στο Αιγαίο και ΝΑ Μεσόγειο με τον Στόλο σε πλήρη ανάπτυξη, που περατώθηκε με την επακούμβηση της Φ/Γ ΛΗΜΝΟΥ επί της Φ/Γ Τουργκούτ Ρείς.

Σήμερα, έχουμε νέες δοκιμασίες και αναγκαστικά διασταυρωνόμαστε με την κρίση στις σχέσεις της Δύσης με τη Ρωσία με τα πολεμικά γεγονότα στην Ουκρανία, στο Ναγκόρνο Καραμπάχ και στην Παλαιστίνη γνωρίζοντας τον σκοτεινό ρόλο της Τουρκίας σε αυτές της περιοχές.

Η περίοδος αυτή περιλαμβάνει και για την Ελλάδα ένα βαρύ κατάλογο ανοιχτών εθνικών θεμάτων με την Τουρκία που αναζωπυρώνονται, όπως:

Χωρικά ύδατα, οριοθέτηση της ΑΟΖ/ Υφαλοκρηπίδας, λεγόμενες «γκρίζες ζώνες», αμφισβήτηση εθνικού εναέριου χώρου μεταξύ 6 και 10 ν.μ., τριβές ως προς τις περιοχές ευθύνης έρευνας και διάσωσης (SAR), το ζήτημα των ορίων της επιχειρησιακής ευθύνης των δυο χωρών στο πλαίσιο του ΝΑΤΟ, δεσμεύσεις περιοχών για πεδία βολής και διεξαγωγή ασκήσεων, αβλαβείς διελεύσεις και πλόες διέλευσης σε στενά διεθνούς ναυσιπλοΐας, τουρκικοί ισχυρισμοί για την αποστρατικοποίηση νησιών Αιγαίου, αεροναυτικά ΜΟΕ κλπ.

Σήμερα η Τουρκία, θέτει θέμα αναθεώρησης χερσαίων περιοχών. Εδώ βρίσκεται η μεγάλη αντίφαση της ρητορείας του κ. Ερντογάν ο οποίος γνωρίζει πολύ καλά ότι για την Τουρκία, η θεμελιώδης διαφορά μεταξύ Σεβρών και Λωζάνης είναι ότι στη Συνθήκη των Σεβρών έχουμε πρόβλεψη περί Κουρδικού κράτους, ενώ στη Συνθήκη της Λωζάνης δεν έχουμε.

Ο μεγαλύτερος, ίσως, παράγων που επηρεάζει την εξωτερική πολιτική και την άμυνα κάθε χώρας, όσο κι αν αρνούμεθα να το συνειδητοποιήσουμε πολλές φορές, είναι η ενότητα και η ποιότητα της δημοκρατίας.

Όταν μιλάμε για ποιότητα δημοκρατίας μιλάμε οπωσδήποτε για ενάρετους ηγέτες, για το κράτος δικαίου και ανθρώπινα δικαιώματα, για τους θεσμούς, για τον ρόλο της αντιπολίτευσης, τον ρόλο των ΜΜΕ, τον Ελληνισμό της διασποράς, τον φιλελληνισμό, τον πατριωτισμό κ.λ.π.

Σε ότι αφορά τον πατριωτισμό, υπάρχει μια κλίμακα συμπεριφοράς που ξεκινάει από τον ρητορικό πατριωτισμό, περνά στον δημαγωγικό για να καταλήξει στον πραγματικό ή στην πατριδοκαπηλία. Κατά τη γνώμη μου, το πραγματικό κριτήριο, για να αρχίσουμε λίγο να αναστοχαζόμαστε, είναι η πατριωτική τελειότητα, δηλαδή, η διάθεση προσφοράς και η ετοιμότητα της κοινωνίας στην άμυνα της χώρας, καθώς και η ανάληψη κινδύνου για τις ΕΔ.

ΣΧΟΛΗ
ΓΟΝΕΩΝ

Η Τουρκία είναι ο γεωπολιτικός αντίπαλος της Ελλάδας που εξακολουθεί να έχει αναθεωρητικές βλέψεις στο Αιγαίο, που κατέχει παράνομα ένα μέρος της Κύπρου και που, παρά τις δυσκολίες της, εξελίσσεται σε τοπική υπερδύναμη. Υπό αυτές τις συνθήκες, οι Έλληνες καλούνται να βρίσκονται σε συνεχή επαγρύπνηση και το ελληνικό κράτος πρέπει να επενδύσει στην άμυνα για ανάσχεση και αποτροπή της Τουρκίας. Η ελληνική στρατηγική θα πρέπει να βασίζεται κυρίως σε μία αξιόπιστη στρατιωτική δύναμη και σε ένα δίκτυο συμμαχιών που θα βοηθάει στην εξισορρόπηση της στρατιωτικής και γεωπολιτικής υπεροχής της Τουρκίας. Η Αθήνα πρέπει να εμφανίζεται αποφασισμένη να απαντήσει με ολική κλιμάκωση σε οποιαδήποτε επίθεση (ακόμα και περιορισμένης έκτασης) κατά των ελληνικών θέσεων στην Κύπρο και στο Αιγαίο. Σε περίπτωση που η στρατηγική της αποτροπής αποτύχει του σκοπού της να διατηρηθεί η ειρήνη, και είναι σίγουρο ότι επίκειται τουρκική επίθεση, η Ελλάδα δεν θα πρέπει να παραμελεί το στρατηγικό πλεονέκτημα του πρώτου χτυπήματος. Η Ελλάδα δεν θα πρέπει να διαπραγματεύεται τα κυριαρχικά της δικαιώματα με κανένα και πριν να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων με την Τουρκία, επιβάλλεται να εξασφαλίσει την ισορροπία ισχύος. Το μόνο θέμα που θα μπορούσε η Αθήνα να συζητήσει με την Άγκυρα, είναι αυτό της οριοθέτησης της υφαλοκρηπίδας στο Αιγαίο με προσφυγή στο Διεθνές δικαστήριο της Χάγης. Όλες οι υπόλοιπες τουρκικές αξιώσεις θεωρούνται ανεδαφικές, αφού έχουν επιλυθεί από διεθνείς συνθήκες που κατοχυρώνουν τα ελληνικά κυριαρχικά δικαιώματα.

Είναι απλοϊκή και επικίνδυνη ψευδαίσθηση να πιστεύει κανείς πως η προσφυγή στην Ευρωπαϊκή Ένωση αποτελεί μονόδρομο για την επίλυση κάθε είδους προβλημάτων της χώρας μας. Θεωρείται ουτοπία να περιμένει κανείς ότι η Τουρκία θα εγκαταλείψει τις επεκτατικές της τάσεις για να ενταχθεί στη Ευρωπαϊκή Ένωση.

Σήμερα, η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας αυτοπαγιδεύεται από τις φοβίες των ηγετών της στο δίλλημα εάν πρέπει να εγκαταλείψει την λογική της καθαρά γεωπολιτικής θεώρησης και να υιοθετήσει τη λογική της γεωοικονομίας, δηλαδή των ΑΟΖ και των υδρογοναθράκων, εκφράζοντάς το ψευδο-δίλλημα με την ερώτηση «τι θέλετε πόλεμο ή ειρήνη», ή σκλαβωμένη ελευθερία?

- **Διεθνές Δικαστήριο**

Η Αθήνα είναι πιο πρόθυμη να εξασφαλίσει έναν ρόλο του ICJ (ΔΔΧ), επειδή πιστεύει ότι έχει την ισχυρότερη θέση στο διεθνές δίκαιο για πολλά από τα ζητήματα του Αιγαίου.

Η Τουρκία πιστεύει ότι σύμφωνα με την απόφαση του ICJ (1976) τα μέρη πρέπει να καταβάλουν πλήρη προσπάθεια για την επίλυση της διαφοράς διμερώς, αλλά δεν εξαντλήθηκε η προσπάθεια καλής πίστης από ελληνική πλευρά.

Επειδή το ICJ δεν θα εξετάσει τις υποθέσεις εκτός εάν αμφότερα τα μέρη συμφωνήσουν και δεν έχει εξουσία εκτέλεσης, υπάρχει μικρή προοπτική για δικαστική επίλυση των διαφορών στο Αιγαίο.

- **Γενικός Γραμματέας Ηνωμένων Εθνών**

Τα Ηνωμένα Έθνη δεν έχουν λογική σχέση με τα ζητήματα του Αιγαίου (σε αντίθεση με την Κύπρο) και κανένα μέρος δεν έχει δείξει ενδιαφέρον για συμμετοχή του ΟΗΕ σε θέματα Αιγαίου.

- **ΝΑΤΟ**

Τα μέλη του ΝΑΤΟ θεωρούν τις διενέξεις του Αιγαίου ως διμερή ζητήματα τα οποία δεν θα έπρεπε να αντιμετωπίσουν και στο παρελθόν απέφυγαν προσεκτικά να εμπλακούν.

Οι Ηνωμένες Πολιτείες έχουν ενθαρρύνει και τις δύο πλευρές να διαπραγματευτούν για όλο το φάσμα των ζητημάτων που αμφισβητούνται και είναι προετοιμασμένοι να διαδραματίσουν έναν διαδικαστικό «καλό γραφείο» όταν τους ζητηθεί, αλλά όχι ουσιαστικό.

Η προσπάθεια Ελληνικής διπλωματίας «κατευνασμού» απέτυχε.

Τα διαβήματα διαμαρτυρίας δεν αποτρέπουν τις τουρκικές επεκτατικές πιέσεις.

Έχουμε ως σημαία μας (ρητορικά) το Διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας δεν το ασπαζόμαστε, δεν το αξιοποιούμε, δεν το διεκδικούμε. Ουσιαστικά, Είμαστε το μόνον παράκτιο «Θαλασσινό» κράτος, από τα 149 παράκτια κράτη του πλανήτη, που έχει τις μικρότερες θαλάσσιες ζώνες παγκοσμίως!!

Συνήθως επιτακτικά, τίθεται το 20 ψευδο-δίλλημα (για καλλιέργεια φόβου):

Με πολιτική ή στρατιωτική διπλωματία (απο-στρατικοποίηση) θα λύσουμε το θέμα;

Θέλουμε ρύθμιση εκκρεμοτήτων στο Αιγαίο και Ανατολική Μεσόγειο με θερμό επεισόδιο ή με διάλογο εφ’ όλης της ύλης;

Η απάντηση είναι πάρα πολύ απλή, συνθέτει και τα δύο και συνοψίζεται σε μία (μόνο) λέξη: Αποτροπή!!! Και, αποτροπή δεν σημαίνει, μόνον, στρατιωτική ισχύ

(ΠΟΙΟΤΙΚΗ).

Ο όρος αποτροπή μιας απειλής υποδηλώνει ότι σκοπός είναι να ΜΗΝ υπάρξει πόλεμος.

Ταυτόχρονα, όμως, ΚΑΙ να εφαρμοστούν οι πρόνοιες του διεθνούς δικαίου και στην ελληνική επικράτεια.

Αφ’ ότου το Ελληνικό Έθνος συνέπεσε με το κράτος (1923), ΔΕΝ έχει ζωτικούς ιστορικούς και πολιτικούς στόχους έξω από τα σύνορά του. Όσο η υποχωρητικότητα θα αμείβεται με συμμαχικούς επαίνους, οι ψευδαισθήσεις θα αβγατίζουν και η παράλυση θα γίνεται ακόμα ηδονικότερη. Οι Έλληνες συνηθίζουν σιγά-σιγά να το ονομάζουν «πολιτισμένη συμπεριφορά», «υπέρβαση του εθνικισμού» και «εξευρωπαϊσμός».

Το σημερινό δίλημμα είναι αντικειμενικά τρομακτικό και ψυχολογικά αφόρητο για την Ελλάδα:

Ειρήνη σημαίνει Υποχώρηση και Πόλεμος σημαίνει Συντριβή.

Όποιος έχει εντρυφήσει στις μαύρες συνέπειες της μικρασιατικής εκστρατείας διαπιστώνει ευχερώς ότι ο Ελευθέριος Βενιζέλος είχε δίκιο όταν ισχυρίστηκε: «η Μικρασιατική Καταστροφή του 1922 ήταν χειρότερη και από την Άλωση του 1453, διότι με την Άλωση κατακτήθηκαν οι Ελληνικοί πληθυσμοί στα εδάφη τους, ενώ με την Καταστροφή του ’22 εκριζώθηκαν για πάντα από αυτά»
Οποιαδήποτε λύση ΠΡΕΠΕΙ να δοθεί με Δημοκρατικές διαδικασίες και να περάσει από την έγκριση του υπερήφανου Ελληνικού Λαού.

Στο τελευταίο μέρος της εκδήλωσης οι ομιλητές απάντησαν σε πλήθος ερωτημάτων που τους τέθηκαν από το κοινό της Σχολής Γονέων – Ανοιχτό Πανεπιστήμιο Κατερίνης σύμφωνα με την παρουσίαση-ανάλυση του θέματος ημέρας.

Η επόμενη εκδήλωση θα πραγματοποιηθεί την Δευτέρα 20-11-2023 με επίσημη ομιλήτρια και καλεσμένη την κα Άντζελα Γκερέκου Πρόεδρο Ε.Ο.Τ. με θέμα: «Αειφόρος Τουριστική Ανάπτυξη» σε συνδιοργάνωση με το Επιμελητήριο Πιερίας, την Ένωση Ξενοδόχων Πιερίας και το Mideterranian Hotels Β.Λάμπρου Α.Ε.

Περισσότερες φωτογραφίες **ΕΔΩ**